

(1939 -)

FAHREDDİN SAYI

1939 doğumlu Vanlı Fahreddin Sayı ağabey, 1983'den beri Bursa'da ikamet ettiği halde, hatıralarını almak -tevafuken- yine Van'da nasip oldu. İlk Van Risale-i Nur hizmetlerinin yaşayan şahidlerinden Fahreddin Sayı, Hz. Üstad'a bir defa ziyarette bulunmuş... Fahreddin ağabey, Van'ın kadim nur talebesi Molla Hamid ağabeyle aynı dükkânı paylaşarak, 30 sene müddetle beraber esnafılık yapmışlar.

Fahreddin Sayı, röportajımız sırasında ilk Van hizmetleri hakkında bilgiler verdi... Hz. Üstad'ı ziyareti sırasında gördüklerini, konuştuklarını ve intibalarını anlattı bize... Çok gariptir; Risale-i Nur'dan imanî bir vecizenin altına 'Said Nursi' diye yazdığı bir kart için, polislin yaptığı bir baskını da anlattı...

Hatıraları kendisine tashih ettirilmiştir...

Fahreddin Sayı Anlatıyor:

1936 Van doğumluyum, mesleğim saatçilik... 30 sene Van'da 16 sene de Bursa'da yaptım saatçiliği... Şimdi emekliyim... Van'da, saatçiliği Molla Hamid ağabeyle beraber onun dükkânını ince bir duralitle ortadan bölerek yaptım. Hamid ağabey aynı dükkânda marangozluk yapıyordu, sonradan camcılık yapmaya başladı. 1983'de Bursa'ya taşındım. Emekli olarak hala Bursa'da yaşıyorum, hizmetlere devam ediyoruz elhamdülillah.

RİSALE-İ NUR'U MOLLA HAMİD AĞABEYDEN DUYDUM

Risale-i Nur'u ilk defa 1954 senesinde 18 yaşlarımda iken Molla Hamid ağabeyden duydum, bana bir Gençlik Rehberi vermişti. Sonra Asây-ı Mûsa'yı aldım. O zamanlar yeni harflerle Risale yoktu, Osmanlıca'yı pek de okuyamıyordum. İki sene sonra 1956'da askere gittim, gönderken Isparta'da Hz. Üstad'ı ziyaret ettim. Onu anlatacağım... Askerden gelince de hizmetlere devam ettik. İki sene kitaplar bende kaldı, ben sattım isteyenlere. Sonra bir ihbar oldu, kitapları hemen başka tarafa taşıdık.

O zamanlar, 1954 senesinde ben askere gitmeden iki sene evvel Türkoğlu Salih vardı Van'ın Belediye Başkanı, onun evini ilk dersane olarak tuttuk; Hacı Osman Camisinin hemen altında tek katlı toprak bir ev vardı orası... Türkoğlu Nur talebesi değildi, evini kiralarak tuttuk. O zaman Rahmi Erdem de buradaydı. Sonra terzi Reşid Övet ağabeyin evini dersane olarak tutmuştuk. Allah rahmet etsin bir Celal Alıcı ağabey vardı, çok hoş bir insandı, ev dersleri daha çok onun evinde olurdu, ağabeyler geldiğinde onun evinde kalırlardı.

O sıralarda çok fazla baskı ve baskınlar vardı, korkarak gidiyorduk derslere. Mesela bir örnek vereyim: Bir ara bir kart yazmıştım ben, her nasılsa savcının eline geçmiş, polis baskın yaptı; Allah razı olsun polis iyiydi, bana, "Bak kardeşim altına Said Nursi Yazmışsın bu olmasaydı sana birşey yapmayacaktık. Kartta da 29. Söz'den: "Evet şu dâr-ı dünya, beşerin ruhunda mündemiç olan hadsiz istidadların sünbüllenmesine müsaid değildir. Demek başka âleme gönderilecektir. Evet, insanın cevheri büyüktür. Öyle ise, ebede namzeddir. Said

Nursi” İşte vecize de bu... Bunun için polis benim dükkânıma baskın yaptı... Eve de geleceklerdi o polis mani oldu... Ben artık o kartları imha ettim.

**Van şehrinin ilk fedakâr nur talebelerinden:
Celal Ahıcı, Molla münevver, Fahreddin Sayı, Molla Hamid Ekinci
(Bu tarihi fotoğraf 9 Haziran 1966 tarihinde çekilmiştir)**

ÜSTAD'IN GÖZLERİ ÇAPAKLIYDI, MEĞER ZEHİR VERMİŞLER

Üstad Hazretlerine ziyaretim şöyle oldu:

1956'nın Kasım ayında askerliğim İzmir'e çıkmıştı, yola yalnız çıktım ben. Bana Van'da; "sakın Üstad'ı görmeye çalışma alıp götürürler, Hüsrev ağabeyi gör" dediler.

Afyon'da trenden indim. Isparta'ya geçtim, Hüsrev ağabeyin evini buldum, kapısını çaldım, açmadı. Dönüp dolaşıp yine çaldım, gene açılmadı. Tekrar dolaşıp geldim yine aynı... Oradan komşulardan yaşlı bir kadın "evladım, onun işine akıl ermez, açmıyorsa demek ki açmayacak" dedi. Ben tabi çok üzüldüm. Me'yus olarak bir camiye gittim. Baktım müezzin halıları dışarı atmış temizlik yapıyor. Ona "ben Üstad hazretlerine ziyaret etmek istiyorum, nasıl bulurum?" dedim. Başını kaldırdı, oradan bir asker geçiyordu, "bak bu sizden" dedi. Asker İstanbul'danmış, Üstadın yanında hizmet ediyormuş. Bunun Üzeyir Şenler olduğunu söylediler sonradan... Beraber gittik O askerle...

Üstad hazretleri beni kabul etti. Ceylan ağabeyle girdik içeriye. Üstad karyolasında oturmuş, biraz doğruldu. Elini öptüm elhamdülillah.

Üstad bana; Molla Hamid, Mecid hoca, Abdurrahman hoca ve Hacı Nuh Bey'i sordu. Kardeşi Abdülmecid efendiyi sormadı, ben söyledim. Abdülmecid ağabey o sırada Van'daydı.

Bana "ne okuyorsun?" dedi. Ben "Asây-ı Mûsa okuyorum" dedim. "Tamam" dedi. Ceylan ağabey "kitap verelim mi?" dedi. Üstad, "Yok, askerdir, ancak farz namazlarını kılabilir" dedi. Elhamdülillah askerde namazlarım hiç geçmedi. "Seni yanımdaki talebelerimle bir ettim ama hizmet etmek şartıyla" dedi.

"Van'a geleceğim, kalenin başında medrese yapacağım" dedi. Sonra "Adnan Menderes medrese yapmak için 5 bin lira ayırmış, (50 bin değil) fakat ben kabul etmiyorum" dedi.

O arada Ceylan ağabeyin sırtını okşadı, "dağlarda fedakâr ceylanlar olur; bu benim fedakâr Ceylan'ım" dedi.

"Hüsrev'i ziyaret ettin mi?" dedi. "Üç sefer gittim kapıyı açmadı" dedim. Ceylan ağabeye "götür Hüsrev'i de ziyaret etsin" dedi.

"Üstad'ım sizi bir daha nasıl ziyaret edebilirim?" dedim. "Lüzum yok, risaleleri oku beni ziyaret etmiş olursun" dedi. Sonra kalktık...

Yüzüne biraz bakmıştım, gözleri çapaklıydı Üstad'ın. Çıktıktan sonra Ceylan ağabeye; "abi Üstad'ın gözleri neden böyle çapaklı?" diye sordum. "Gözlerinin kör olması için iğne vurdular, geçer inşallah" dedi.

Üstad'ın yanında tam bir saat oturdum. Üstad şark lisanîyle konuşuyordu.

Ceylan ağabey beni ara sokaklardan Hüsrev ağabeyin kapısına bıraktı, kendisi geri döndü. Girdiğimde Hüsrev ağabey kitap yazıyordu, onun da elini öptüm elhamdülillah.

Hüsrev ağabeye "Vanlı arkadaşlarımız 'Hüsrev ağabeye gidiyoruz kapıyı açmıyorlar' diyorlar" dedim. "Bu kadar kitap yazılacak, ben nasıl ilgilenirim gelenlerle?" dedi. Sonra "Ne okuyorsun?" dedi. Ben "Evamir' okuyorum" dedim. Yani İlmihalden sonra okunan kitaplar... "Kalu kıl zamanı geçti" dedi. İzmir'den, Mustafa Birlik'ten bir ilaç istedi, 'Optalidon' diye bir kâğıda yazdı, verdi. Tekrar elini öptüm, çıktım. O gece Isparta'da bir otelde kaldım.

İzmir'de Mustafa Birlik'le tanıştım, Hüsrev ağabeyin yazdığı kâğıdı verdim. Allah razı olsun, bir gün beni misafir etti. Sonra kıtama teslim oldum.